

Konsten att inte förlora sig själv

06:00 | 09-12-18

ETT LUFTSLOTT MOT CYNISMEN. Konstnären Malin Abrahamsson är tillbaka i Luleå, där hon en gång startade sin karriär på Sunderby konstskola. Sedan 15 år tillbaka bor och arbetar hon i New York.
Bild: Håkan Gidlöv

Malin Abrahamssons utställning No Dress Rehearsal växer just nu fram på Galleri Syster ute på Kronan i Luleå som ofta förvandlas till en slags konstens experimentscen.

Livet erbjuder inget genrep, inget sista försök innan det ska börja levas.

Trots denna enkla och självklara sanning har vi svårt att leva här och nu, skjuter gärna upp saker på framtiden, oroar oss och står i. Dras emellanåt till cynismen, förlorar dem som står oss nära och ibland till och med oss själva.

Kring dessa tankar växer konstnären Malin Abrahamssons utställning No Dress Rehearsal just nu fram på Galleri Syster ute på Kronan i Luleå som ofta förvandlas till en slags konstens experimentscen.

Denna säsong har galleriet varit aktivare än någonsin med flera utställningar, en festival och medverkan på Bok och Bild. Dessutom har gruppen bakom det konstnärsdrivna galleriet hunnit med en egen utställning på Galleri Verkligheten i Umeå.

- För mig är det här lite som att befinna sig ute på svag is. Vanligtvis gör jag tvådimensionella bilder på duk, det här är något annat, säger Malin Abrahamsson, i en paus i bygget av ett luftslott.

Bygger luftslott

En vit och vacker skapelse som övergår i en teckning på väggen bakom. På himlen ovanför svävar fåglar, som skurits ut ur papperet på en av de teckningar som ingår i rummets helhet. O censurerade försök att i bild fånga känslor, utan särskild analys eller betygsättning, som Malin Abrahamsson beskriver dem.

- På ett sätt är det här väl en berättelse. Men en berättelse utan en tydlig början eller slut. Snarare handlar det om små vinjetter hämtade ur vardagen som säger en del om de ideal vi alla går omkring och bär på, säger Malin Abrahamsson.

Sedan 15 år tillbaka bor hon i New York dit hon åkte för fortsatta konststudier efter konstlinjen på Sunderby folkhögskola. Den gången kände hon mest att hon ville ut i världen, hade först tänkt sig Barcelona med talade inte spanska. Engelska kunde hon däremot och via Queens college gick hon senare vidare till flera års konststudier på School of Visual Arts i New York. Där är hon fortfarande kvar, på ett jobb på skolans bibliotek där hon bland annat ansvarar för alla inköp av böcker.

Sitt eget skapande ägnar hon kvällar och helger, numera bor hon i Brooklyn med ateljén hemma i lägenheten.

- Det känns som om jag hör hemma i New York mer än någonsin nu och jag har inga planer på att flytta därifrån. New York är en otroligt energisk konstscen där allt ryms, både det allra högsta och det allra lägsta. Innan allt började falla isär efter finanskrisen fanns det 350 gallerier bara i Chelsea och borgmästaren Bloomberg har utnämnt sig själv till konstborgmästare. Visserligen har många gallerier slagit igen, men å andra sidan har hyrorna till och med sänkts på många ställen vilket gör att flera också har råd att skaffa sig bättre lägen, säger Malin Abrahamsson.

- I en så stor stad är konkurrensen på konstscenen naturligtvis stor, men precis som på alla andra ställen i världen handlar det mycket om att känna folk och knyta kontakter, något man kan göra på många sätt. Själv kom jag in i New Yorks konstliv genom att jag gick skola.

Prestigefyllt uppdrag

Sitt mest prestigefyllda uppdrag hittills fick Malin Abrahamsson för ett par år sedan när hon i hård konkurrens lyckades ro hem uppdraget att smycka pendeltågstationen Valley Stream, det första stoppet utanför stadsgränsen på väg österut mot Long Island, där hennes bilder i mosaik och kakel sedan dess utgör ett blickfång för resenärer.

För fyra år sedan återvände Malin Abrahamsson, som är född och uppvuxen i Lövånger, till Luleå där hon ställde ut tillsammans med Etta Säfve och John Sandström, två gamla studiekamrater från Sunderby konstskola. Utställningen fick titeln (Be)longing och blev ett viktigt återseende.

- Etta och jag känner varandra så väl och där upptäckte vi dessutom att vi jobbar så lika, det behövs så få förklaringar mellan oss.

I somras tog de båda ännu ett steg tillsammans i form av en gemensam stipendievistelse i Peking där de under några veckor fick dela en gigantisk ateljé. Tanken var att arbetet skulle inledas med ett insamlande av intryck och material på plats, men planerna fick ändras.

Till Peking

- I fem dagar sattes vi i karantän av Folkets hälsobyrå eftersom någon på mitt plan hade haft feber. Så vi fick tänka om, jobbade som galningar och gjorde varsin grej och en där vi överlappade varandra, berättar Malin Abrahamsson.

Utställningen (Be)longing i Luleå var en ordlek kring tankarna om att höra till, men också om att längta och kom att fungera lite terapeutiskt eftersom det hjälpte Malin Abrahamsson att inse att hon inte kunde leva med blicken vänd mot Sverige.

Också på Galleri Syster har utställningstiteln formats som en ordlek - No Dress Rehearsal, inget genrep.

- För mig är det här en övning i att hålla cynismen borta ur mitt liv. Det är en universell tanke som jag just nu försöker skapa konst kring. På flygplatsen i Peking fick jag en bok av Etta Säfve, där jag fastnade för ett citat av Sören Kirkegaard som handlar om att den största faran i livet är att förlora sig själv. Det gick rakt in i mitt hjärta, satte igång en massa tankar. Här på Syster är de intresserade av att ta risker och just nu är jag också det, så den här utställningen är verkligen vältajmad.

Marianne Söderberg